

Vänsterpress om president Trumps äventyrligheter – maj 2017

Det fortsätter att storma kring president Donald Trump. Nu har han just fullbordat en rundresa i Mellanöstern, med Saudi-arabien och Israel som de viktigaste hållplatserna. I Saudiarabien lyckades han både uppträda som en pajas och som en militär hög med spetsen riktad mot Iran och med den saudiska diktaturen som främsta allierad. Det ryktas även om att han förbereder en militär attack mot Nordkorea. Detta bådalar inte gott.

Se även:

[Vänsterpress om Trumps första tid som USA-president](#) (april 2016)

[Vänsterpress om amerikanska missilattacken på Syrien – april 2017](#)

Stephen Maher, [Donald Trump kan inte bekämpas med liberal nostalgi](#)

Patrick Cockburn, [Trump's "muslimförbud" leder bara till fler terroristdåd](#)

Martin Fahlgren 26/5 2017

Innehåll

Internationalen	1
<i>Inget nytt under den saudiarabiska solen</i>	1
<i>Sagan om Donald Trump</i>	2
<i>Trump har mer rätt än vad somliga tror</i>	3
Offensiv	3
<i>Hur kan Trump fällas?</i>	3
Proletären	5
<i>Trump och terrorkungen rustar för krig och kaos</i>	5
Revolution	7
<i>Den amerikanska härskarklassens dilemma</i>	7

Internationalen

Inget nytt under den saudiarabiska solen

Ledare

Internationalen 26/5 2017

- Trump är mer av samma
- På väg mot fortsatt katastrof
- Bygg opposition mot hela ordningen

Bilderna är ikoniska. Trump, presidenten vars valkampanj var inpyrd av antimuslimska uttalanden, jamsar runt med en sabel, axel mot axel med Saudiarabiens wahabitiska elit. Ett monument över maktens banalitet, ett slutligt bevis på stämningen högst upp i elfenbenstornet är lika obekvämt som på firmafesten alla önskade att de slapp gå på – men först och främst så klart ett bevis på vad vi har att vänta av Trump som president.

Samma ”postvänster” som i Frankrike såg Marine Le Pen som någon slags arbetarnas röst mot eliten, hyste i höstas hopp om Trumps potential som fiende till etablissemanget. Kandidaten som skulle rubba den internationella ordningen och knyta band med Ryssland. Det var många som visade sig beredda att svälja bra mycket reaktionära uttalanden i förhoppningen om att en högerman på den yttersta vingkanten på något sätt skulle spela en progressiv roll.

Men nu skall alltså USA göra en vapendeal med Saudiarabien – om leveranser till ett värde av 110 miljarder dollar. Trump öste hårda ord över islamisk terrorism i sitt tal, men det var riktat mot Iran och inte mot de islamister som får sina pengar från saudiska shejker. Med andra ord är det precis som vanligt; kriget mot terrorismen ångar på, men kan av utrikespolitiska hänsyn bara föras mot dem USA inte gjort sig beroende av.

Imperiet är detsamma som för ett halvår sedan och USA vill göra Saudiarabien till en av sina huvudallierade i Mellanöstern. Så USA skall alltså öka sina redan groteska militära utgifter, vilket motiveras av behovet att trappa upp kampen mot Irans inflytande i regionen. Det är under den förevändningen som Jemen idag bombas sönder. Mer av samma katastrofala politik.

Både anhängare och svurna fiender till den orangehåriga presidenten ser honom gärna som ett nytt kapitel i amerikansk politik, antingen det är förhoppningen om stängda gränser och/eller nyöppnade gruvor, eller om det är kritiker som spår framväxten av en amerikansk fascistoid kristen teokrati, men vad vi fått med Trump är inte något nytt, det är en eskalering av en redan livsfarlig utveckling. Hur mycket liberaler än vill tro det så är inte Trump något radikalt annorlunda och hans politiska gärning kommer med största sannolikhet vara likartad den som Hillary Clinton kunde satt sin signatur på.

Vi snackar grad- och inte artskillnad. Detta är dock inte en hoppningivande politisk insikt. Snarast tvärtom, för det innebär att allt kan flyta på som vanligt. USA fortsätter så draksådd i Mellanöstern, Sverige fortsätter sitt närmande till Nato, Fattigdomen och kriget som drivit miljontals människor från sina hem och gett världen fenomen som IS, kan fortsätta med oförändrad styrfart.

Detta är en politisk insikt som varje progressiv människa måste ta till sig, inte om Trump utan om det politiska läget i sin helhet. Vi är inne i en dynamik där den politiska ”mitten” är vägen mot katastrof, vare sig det kommer till miljö, fred, human migrationspolitik, människors integritet, hållbar välfärd. Det finns ingen sansad liberal konsensus att luta sig emot. Vi måste vara i opposition mot hela ordningen.

Vänstern mot rubbet.

Sagan om Donald Trump

Göte Kildén

Internationalen 26/5 2017

Fotot taget 21 maj 2017. Officiellt Vita hus-foto. Public domain.

Edsvurna i ett militärt förbund riktat mot Iran (och varje tanke på en demokratisk revolution i arabvärlden).

Med händerna gemensamt i ett fast grepp runt den glödande kristallkulan vill de ta kontroll över Mellanösterns öde. Vad vi sett och som många häpnat raljerat över är en bild som inte är hämtad från Sagan om ringen utan från den vidunderliga Sagan om Donald Trump.

De vill ge oss en bild av att vara Ljusets riddare. Den goda, fredsälskande världens ledare som möts i Saudiarabien inför den strid mot Det onda som väntar. USA:s Donald Trump, Saudiarabiens kung och diktator Salman bin Abdulaziz tillsammans med Egyptens diktator Abdel Fattah el-Sisi. Dagen efter uttryckte sedan Israels premiärminister Benyamin Netanyahu symboliskt sin önskan om att snart också kunna flyga till Riyadh.

Det talas om ett NATO för Mellanöstern. Som fick en ”Kick off” med att diktaturens Saudiarabien får bättra på sin ställning som världens största vapenimportör genom köp av amerikanska vapen för nära en biljard svenska kronor. De vill skapa orientalisk juniorpartner till dagens NATO.

MINA FUNDERINGAR går till den svenska politiken och vad detta kan betyda för Sverige som en allierad med dagens NATO. För att inte tala om alla de frågor som ska riktas till alla dem som vill se den svenska militärmakten som medlem i eländet. Som amerikansk överbefälhavare är Donald Trump i praktiken också NATO:s överbefälhavare. Svär Sverige trohet till militäralliansen – med eller utan glödande kristallkula – blir vår militärmakt underordnad militära rustningar och strategiska dominoeffekter där vi kan beordras att gå ut i krig utan att ha någon kontroll över det som sker.

Självklart borde detta vara den mest glödande frågan i den valrörelse som väntar nästa år. Eller?

Trump har mer rätt än vad somliga tror

Ben Norton

Internationalen 26/5 2017

När Donald Trump anlände till Jerusalem efter besöket i Saudiarabien berättade han i ett möte med företrädare för staten Israel att han ”just kommit tillbaka från Mellanöstern”.

Den liberala twittervänstern började genast dela uttalandet och göra sig lustig över den okunniga buffeln i Vita Huset som uppenbarligen inte kan placera Israel korrekt på en världskarta.

Men på ett plan är Trumps kommentar faktiskt på sätt och vis insiktsfull: som en reflektion över hur Israel de facto är en kolonial utvidgning av USA / Väst-imperialismen.

Blunders som denna påminner oss om att reaktionärer i väst ser Israel för vad det verkligen är: en vit bosättarkolonialistisk etnostat skapad av de amerikanska och brittiska imperierna i en tidigare koloniserad region som styckades upp av västerländska kapitalistiska krafter för 100 år sedan.

Vi får inte glömma att Theodor Herzl, grundaren av den moderna sionismen, uttryckligen beskrev sionismen som ”kolonial” och försökte sälja in det sionistiska bosättningsprojektet till den tidens rikaste man den brittiska gruvmagnaten, massmördaren och politikern Cecil Rhodes (som också gav sitt namn till staten Rhodesia). Herzl övervägde också ursprungligen länder som Argentina och Uganda/Kenya som platser för sitt koloniala projekt, Idén om en judisk stat i Palestina kom först senare.

Översättning: Marco Jamil Espvall

Offensiv

Hur kan Trump fällas?

Per-Åke Westerlund

Offensiv 15/2 2016

Att Trump förra veckan [10 maj] sparkade FBI-chefen James Comey har lett till en växande politisk kris i Washington. Den skarpa splittringen i det politiska etablissemanget och inom statsapparaten har förstärkts av Trumps auktoritära handlingar.

Det är mycket prat i de liberala medierna om paralleller med Watergate. Och faktiskt, rapporterna från Trumps middag med Comey där han ska ha krävt ”lojalitet” samt hans Twitterhot att Comey får hoppas att det inte finns några ”band” från diskussionen, låter som ekon från Nixontiden.

Nu verkar det som om det var Comey som förde detaljerade anteckningar från alla sina diskussioner med Trump. Washington Post och New York Times rapporterar att dessa anteckningar inkluderar Trumps krav på att Comey slutar undersöka Michael Flynn, den tidigare generalen och nationella säkerhetsrådgivaren som tvingades avgå i februari efter att ha ljugit om sina kontakter med den ryska regeringen.

Vita huset sjönk ännu längre in i kris när den biträdande justitieministern Rod Rosenstein därefter utsåg en särskild åklagare, tidigare FBI-direktören Robert Mueller, med stora befogenheter att undersöka länkar till Ryssland och andra frågor som ”kan uppstå direkt från utredningen”. Detta säkerställer att den politiska krisen kommer att pågå i flera månader. Men det betyder också att etablissemanget försöker kontrollera Trump.

Den republikanska ledningen i kongressen som hittills kraftigt har försvarat Trump genom alla hans konstiga vändningar tystnade plötsligt innan de snabbt välkomnade utnämningen av

Mueller. Några av hans republikanska kritiker har blivit hårdare, som senator John McCain med kommentaren att Trumps skandaler har nått ”Watergatenivå”.

Från början har vi påpekat att Trumps regering, förutom en detaljerad reaktionär dagordning, har reella auktoritära tendenser. Han beundrar ”starka män” som Putin, Turkiets president Erdogan eller Filippinernas president Duterte. Han skulle vilja följa Erdogans exempel och rensa staten på ”illojala” element. Han har redan attackerat utrikesdepartementet, miljömyndigheten EPA och National Parks Service (som publicerade bilder från hans invigning som inte visade de ”rekordstora” folkmassor han utmålade).

Men trots att Trumps angrepp på sina motståndare i statsapparaten har varit nästan lika inkompetenta som försöken med inreseförbudet från ett antal muslimska länder och hans strävan att bygga en mur vid den mexikanska gränsen, måste de fortfarande tas på allvar. Socialister motsätter sig absolut dessa försök att koncentrera mer makt i det redan hypermäktiga ”kejsrerliga presidentskapet”. Vi är för maximala demokratiska reformer för att begränsa och kontrollera den kapitalistiska statsapparaten. Vi är emot auktoritära regeringshemligheter från både denna högerregering och den repressiva statsapparaten.

Det betyder inte att vi har några illusioner om den kapitalistiska statsapparaten i allmänhet eller FBI i synnerhet som ”väktare av demokratin”. FBI har varit ett verktyg för politisk förtryck allt från J Edgar Hoovers dagar med attacker mot vänstern och den svarta medborgarrättsrörelsen till övervakningsstaten under Bush/Obama.

Medan Trumps auktoritära drag inte är något skämt är det uppriktigt talat skrattretande att se Demokraterna och New York Times försvara Comeys ära när de tillbringat de senaste månaderna med absurda försök att lägga skulden för Trumps seger på Comey (och ryssarna).

Som socialister bryr vi oss inte om det här ruttna systemets trovärdighet, men som miljontals andra vill vi fälla den här farliga regimen som riktar attacker mot invandrare, kvinnor, fattiga människor, afroamerikaner och arbetarklassen som helhet. Och vi måste förklara att de demokratiska rättigheterna, inklusive pressfriheten och rätten att protestera, hotas av Trump och hans hårdföra justitieminister, Jeff Sessions. Faktum är att en anhängare till gräsrotsorganisationen Codepink just har dömts till ett års fängelse, för att ha skrattat högt under utfrågningen när Sessions tillsattes! Trump föreslog också Comey på ett av deras möten att journalister skulle fängslas om de publicerar sekretessbelagd information. Om det varit så hade Watergateinbrottet aldrig kunnat avslöjas.

Fram till nu har Wall Street backat upp Trump och hans regering av miljardärer på grund av hans löften om avregleringar och massiva skattesänkningar för de superrika. Men även de rika har sina gränser, och deras tålmod kommer definitivt att ta slut om Trumps skandaler fortsätter bortom kontroll och hotar deras bredare intressen såväl som legitimiteten hos deras system.

Men samtidigt som vi vill kasta ut Trump och hans politik, kommer det att krävas en massrörelse och större avslöjanden för att tvinga fram en riksriättsprocess. Den härskande klassen kommer att leta efter alla andra möjligheter. Detta beror på den massiva politiska skada som skulle orsakas för dem vid en riksriätt. Några till vänster påpekar att vicepresidenten Mike Pence är en kristen högerideolog. Detta är sant, men viktigare är att varje regering efter Trump skulle vara objektivt mycket svagare.

Hittills har Trumps stöd legat på cirka 40 procent, det lägsta någonsin för en ny president. Många av Trumps arbetarklass- och medelklassanhängare ser anklagelser om Ryssland och Comeys avskedande som en liberal häxjakt. Vad som mer direkt har försämrat hans stöd är antiarbetarklassattacker som Trumpcare. Men det som skulle leda till en allvarlig kollaps i stöd är om Trumps väljare drar slutsatsen att hans löften om jobb var ett bedrägeri.

Under och sedan presidentvalet har Demokraterna fokuserat på Trump som lurad eller agent för Putin. Vi är helt emot den diktatoriska och reaktionära ryska regimen och vi håller med om att folk borde få veta sanningen om Trumps band (och hans skatter), men vi stödjer inte Demokraternas orimliga försök att piska upp nationalism kring denna fråga. Vår opposition handlar om Trumps reaktionära agenda och hans hot om auktoritära övergrepp.

Vad visar historiken? President Lyndon Johnson, Demokraterna, fälldes effektivt av massrörelsen mot Vietnamkriget 1968 och tvingades att inte ställa upp till omval. På ytan verkar det som att Richard Nixon föll på grund av Watergateinbrottet mot Demokraterna, som orkestrerades av Nixons folk. Men detta fiasko, beordrat av en alltmer otyglad och paranoid Nixon var också den indirekta biprodukten av massrörelsernas massiva tryck och ungdomsradikaliseringen.

Medan delar av den härskande klassen i allt högre grad vänder sig från Trump för att försöka skydda systemets övergripande intressen, skulle det största misstaget från arbetande människor och vänstern vara att lita på dem för att tvinga bort Trump. Alla bevis pekar på den demokratiska partiledningens mildhet och feghet i deras opposition mot Trump. Deras prokapitalistiska dagordning har väsentligt undergrävt deras stöd bland folk och hindrar dem från att mobilisera oppositionen maximalt.

Ta till exempel Trumpcare. Demokraternas överordnade strategiska mål är att vinna valen 2018 och 2020. Men det går att besegra Trumpcare nu genom att bygga en kraftfull massrörelse. Detta skulle kräva en strategi med massutbildning, med massmöten över hela landet. Detta kan i sin tur ligga till grund för mer omfattande arbetsplatskamp, inklusive strejker som börjar med sjukvårdspersonal, och att bygga för en ”miljonmarsch” som slutar med en massockupation i Washington, DC.

Motståndet mot Trumps ekonomiska, sociala och odemokratiska agenda måste kopplas till strider för att driva bort honom från makten och förhindra att hans efterträdare försöker fortsätta Trumps politik. Detta kommer att kräva en varaktig rörelse i massiv skala, som en folkslig revolt (som vi såg i slutet av 1960-talet och början av 1970-talet).

En sådan utveckling skulle också med stor sannolikhet tvinga stora delar av etablissemangen att försöka ställa Trump inför riksrett eller störta honom på något annat sätt, just för att avleda och dämpa en växande social rörelse och omvälvning. Det är sant att våra rörelser för närvarande är långt ifrån denna punkt, trots deras storlek, med tanke på svagheterna vad gäller organisering och ledarskap, men den djupa kris som Trumps regim har utlöst, bereder grunden för exakt sådana explosioner.

Vi måste göra detta till en sommar av kamp. Som Kshama Sawant, socialisten i Seattles stadsfullmäktige, nyligen sade på Democracy Now, vi kan inte vänta på vad som kommer att hittas i utredningarna. ”Frågan är: Vad gör vi nu? Och jag tror att just nu är tiden mogen att verkligen bygga sociala rörelser.” En seger mot Trumpcare skulle vara ett avgörande slag mot högerens planer och ett viktigt steg för att hjälpa till att bygga den rörelse för arbetande människor och ungdomar som kan utmana de styrande 1 procenten, Republikaner och Demokrater, och skapa vår egen styrka som kan förändra samhället. ■

Proletären

Trump och terrorkungen rustar för krig och kaos

Patrik Paulov

Proletären 24/5 2017

Hur bekämpa extremism och terrorism i Mellanöstern? Hur skapa säkerhet och fred? Donald Trump har svaret. Skeppa in vapen för hundratals miljarder till den största

terroriststaten och hota Iran med isolering och krig. Presidentens förstaresa ut i världen visade sig snabbt bli rena vansinnesfärden.

Att Saudiarabien och Israel står överst på Trumps lista över länder att besöka är i sig inget märkligt. Det är relationer som varje president i Vita huset värderat högt.

Saudiarabien är USA:s bensinmack och kassako, och är dessutom en pålitlig leverantör av religiösa fanatiker med vapen när sådana ska skickas till utvalt ”fiendeland”. Så var det i 1980-talets Afghanistan och så är det dagens Syrien.

Israel är USA:s viktigaste utpost i Mellanöstern och kan därför räkna in mångmiljardstöd från Vita huset. Och precis som i halshuggningarnas och kvinnoförtryckets Saudiarabien är Israels ständiga brott mot folkrätten och kränkningar av palestiniernas rättigheter inget som på allvar äventyrar de vänskapliga relationerna.

Trump besöker alltså sina närmaste vänner. Ändå är de signaler som resan sänder ut oroväckande.

För det kaos och lidande i Mellanöstern som USA och dess allierade bär stor skuld till riskerar att bli långt mycket värre om planerna fullföljs.

På plats i Saudiarabiens huvudstad Riyad mötte Trump den saudiska kungadiktaturens främsta ledare. Det första de gjorde var att skriva på ett avtal om en av de största vapenaffärerna någonsin.

Det första steget innebär att kungadiktaturen köper vapen för 110 miljarder dollar. Under en tioårsperiod omfattar avtalet hela 350 miljarder dollar (3069 miljarder kronor!).

Vad vill USA med detta, förutom att dess vapenindustri tjänar enorma pengar samtidigt som Trump kan stoltsera med att skapa nya jobb?

I sitt tal den 21 maj på det arabisk-muslimska toppmötet i Riyad med deltagare från 55 länder framhöll USA:s president tydligt sitt syfte. Genom att skeppa in tusentals ton vapen till saudierna – och gärna också till fler länder i regionen – vill USA att Saudiarabien och dess militär ska ta ledningen i arabvärldens kamp för säkerhet och mot terrorister och extremister.

”Kasta ut dem ur denna värld”, dundrade Trump.

Att tala om Saudiarabien som ledande terroristbekämpare blir absurt.

För det första är Saudiarabien wahhabismens hemland. Wahhabismen är den fundamentalistiska tolkning av sunniislam som både al-Qaida och Islamiska staten bekänner sig till och som ser shiaislam som huvudfienden.

För det andra är Saudiarabien storproducent av terrorister. Flertalet av kaparna bakom 11 septemberdåden 2001 var saudier, och en av de största grupperna av jihadistkrigare i Syrien och Irak är saudier.

För det tredje utgör ”givare i Saudiarabien... den viktigaste finansieringskällan till sunniterroristgrupper över hela världen”. Det konstaterade USA:s utrikesdepartement redan 2009 i dokument offentliggjorda av Wikileaks.

För det fjärde är Saudiarabien själv en förtryckarstat som använder samma metoder som IS och al-Qaida. I början av förra året genomfördes exempelvis en mass-avrättning då 47 personer halshöggs. Bland dem Nimr al-Nimr, en känd shiitisk folkledare och förespråkare av fredliga protester för demokratiska reformer.

Banden mellan Saudiarabien och terrorismen i världen var inget som Trump nämnde i Riyad. När han på toppmötet namngav huvudfienden, den stat som finansierar, beväpnar och tränar terrorister, då talade han om Iran.

Iran bär stor skuld till instabiliteten i hela regionen, dundrade han. Iran står bakom terrorister i Libanon, Irak och Jemen, som sprider förödelse och kaos. Och värst är, sade USA:s president, Irans stöd till Assadregeringen i Syrien.

Alla nationer med samvete måste arbeta tillsammans mot Iran, krävde Trump.

Hans världsbild har lite med verkligheten att göra. Beskrivningen av det shiamuslimska Iran och dess allierade, Syriens regering och den libanesiska motståndorganisationen Hizbollah, är dock inte unik. Trump har i denna fråga samma syn som al-Qaida och IS.

Det saudiska kungahuset jublar över den nya amerikanska presidenten.

Med nya vapen kan de fortsätta stödja sina terroristvänner i Syrien mot Assad. De kan fortsätta bomba det fattiga och hungrande folket i Jemen. Och de kan använda vapnen på hemmaplan när den shiitiska minoriteten i östra Saudiarabien på nytt visar sitt missnöje på gatorna.

Allra gladast lär de saudiska hökarna vara över att Trump skärpt tonen mot Iran. USA:s ambassad i Riyad rapporterade redan 2008 om hur den förre kungen Abdullah rakt ut sagt att det är dags för USA att gå till anfall mot Iran och ”hugga huvudet av ormen”.

Också Israels regering jublar. Det nästan lyste om premiärminister Benjamin Netanyahu när han på måndagen välkomnade Trump till Jerusalem.

Saudiarabien och övriga västallierade arabstater vägrar – än så länge – att erkänna Israel och de stödjer officiellt palestinierna. Men i kriget för ett regimskifte i Syrien, som ett första steg på vägen mot huvudfienden Iran, har Israel gemensamma intressen med dessa kungadiktaturer.

I en intervju i Newsweek i förra året erkände dåvarande försvarsminister Moshe Yaalon att *”om valet står mellan Iran och Islamiska staten [vad gäller kontrollen över Syrien], då väljer jag Islamiska staten ... Vår största fiende är den iranska regimen som förklarar krig mot oss”*.

Det är också tydligt att det gemensamma hatet mot Iran är Trumps väg för att ”fixa fred” i Israel-Palestinakonflikten.

Vita husets lösning verkar i dagsläget vara en uppgörelse mellan Israel och övriga arabvärlden, inte att tillgodose det ockuperade palestinska folkets nationella och mänskliga rättigheter.

Donald Trumps resa till Mellanöstern kan få allvarliga följder och riskerar att sätta hela regionen i brand. Till utspelen i Riyad och Jerusalem ska läggas den ökade militära aggressionen i Syrien.

Förra veckan flygbombade USA ännu en gång den syriska regeringssidan. USA:s militär ansåg att de syriska styrkorna kom för nära ett område på syriskt territorium där USA-stödda väpnade grupper fanns. Försvarsminister James Mattis gick så långt att han på en pressträff hävdade att det hela skett ”i självförsvar”.

Är det så framtida bombningar av iranskt territorium kommer att motiveras? Ett anfallskrig som kallas självförsvar.

Revolution

Den amerikanska härskarklassens dilemma

Josh Holroyd

Revolution 15/5 2017

Under vissa omständigheter kan allting vändas till sin motsats. Innan inhysningen av den nuvarande presidenten var Vita Huset länge en symbol för den amerikanska

regimens stora självförtroende och stabilitet. Idag står det istället i centrum för en oerhörd politisk kris.

Låst i händelsernas logik vinglar president Trump som berusad från skandal till skandal, där han i varje ny kontrovers blottlägger och fördjupar klyftorna inom det amerikanska samhället, och bereder vägen för en ännu större social kris.

Med varma hälsningar från Ryssland

Vladimir Putin kastar en lång skugga över den allt skarpare klyftan i statsapparaten, i takt med att antalet påvisade kopplingar mellan Trumps valkampanj och ryska tjänstemän har fortsatt att eskalera. Trumps nationella säkerhetsrådgivare, Michael Flynn, blev förra månaden tvungen att lämna sin post efter att det framkommit att han ljugit om sina samtal med den ryska ambassaden innan sitt tillträde. Trumps utsedda justitieminister, Jeff Sessions, har också han tvingats stiga åt sidan från den pågående undersökningen rörande Trump-kampanjens kopplingar till Kreml. Nu är det istället Trump själv som står i rampljuset efter att ha ljugit om att ha träffat den ryska ambassadören under sin presidentvalskampanj.

Att den amerikanska presidenten för tillfället utreds av sin egen säkerhetstjänst för misstänkta kopplingar till en fiendlig statsmakt, skulle i normala tider anses vara en stor skandal. Detta är dock långt ifrån normala tider. Istället har det varit Trumps svar på dessa anklagelser som har varit den största källan till kontrovers. I en rad tweets från den 4:e mars anklagar Trump Barack Obama och FBI för att ha avlyssnat hans telefon i Trump Tower före valet, samtidigt som han refererar till "McCarthyism!" och "Nixon/Watergate"-skandalen.

Dessa anklagelser har föga förvånande bara inflammerat den redan känsliga situationen. I ett stycke med rubriken "Trump drar statskicket till sin gräns", sammanfattar *The Financial Times* situationen: "Mr Trumps uttalanden är de mest extrema bevisen hittills på att han mer eller mindre står i öppen konflikt med alla institutioner i den amerikanska regeringen, undantaget militären – från underrättelsetjänsten till utrikesdepartementet och en stor del av den övriga statsförvaltningen. Huruvida ett system som bygger på samarbete kan fungera under dessa förhållanden återstår att se".

Staten är på kollisionskurs med sin egen president. Eventuella förhoppningar om att Trump skulle tona ned sin retorik och sitt beteende efter valet (som hans segertal efter valet tycktes peka på) har grusats. Istället svarar han på varje hot med ett nytt utbrott. Instabilitet staplas på instabilitet. Detta mycket spända dödläge mellan statens valda och icke-valda styrkor kan inte pågå för alltid; det måste avgöras på ett eller annat vis. Ingenting kan dock reparera den stora skada som denna splittring orsakar – och kommer att fortsätta orsaka – på folks uppfattning om den statliga integriteten. En republikansk senator, Ben Sasse, har beskrivit situationen som en "civilisationsförvanskande kris för den allmänna tilliten".

Alla försök från den så kallade "djupa staten" att skydda stabiliteten leder bara till att den avslöjas i sin egen roll, vilket i sista hand försvagar båda sidor. Det är detta faktum – och dess potentiella effekt på massorna – som utgör det största problemet för den amerikanska härskarklassen. Som *The Financial Times* uttrycker det i den ovannämnda artikeln, "påståendena kan endast ha en frätande effekt på förtroendet för de statliga institutionerna, utan vilka landet [läs: kapitalismen] inte kan fungera".

"Falska nyheter"

Statsapparaten är inte den enda institution som har dragits in i en smutsig konflikt med presidenten. Det pågående utnötningsspelet mellan Trump och större delen av massmedia kommer att vålla ytterligare huvudvärk för den amerikanska borgarklassen. Under sin bombastiska, om än bisarra presskonferens den 16 februari, avfärdade Trump historierna om sina kopplingar till Ryssland som "falska nyheter"; ett uttryck som än mer kryddade hans virriga inledande anmärkningar. När han sedan fick frågan om han inte var orolig för att han

kanske undergräver folks förtroende för pressfriheten genom att stämpla all negativ rapportering som "falska nyheter", svarade Trump helt enkelt, "Det gör jag."

Hans förmåga att skaka av sig skandaler som förr hade kunnat avsluta hela politiska karriärer, har analyserats av kommentatorer och experter som talar om en ny era av "post-sanningar", och åberopar alla möjliga sluga mediastrategier och konspirationsteorier som omger "mästerskurken" Putin. I verkligheten är Trump dock lika mycket en produkt av som en orsak till den nuvarande krisen.

Amerikaners förtroende för medierna har varit på stadig nedgång i över ett årtionde. Enligt en opinionsundersökning från september 2016, före valet, hade bara 32 procent av de tillfrågade "stort" eller "hyfsat stort" förtroende för medierna. Detta är de lägsta siffrorna som uppmätts sedan undersökningen påbörjades 1972. Även om nivån av tillit fallit i alla grupper, kunde den största andelen av minskat förtroende återfinnas hos republikaner, framförallt i åldrarna 18 till 49 år. Det är denna genomgripande kris för det allmänna förtroendet som har tillåtit Trump att surfa till synes ostört på vågen av negativ publicitet som sköljt över hans kandidatur. Det är just denna kris som driver in medierna i den återvändsgränd där de nu befinner sig.

I verkligheten speglar den så kallade eran av "post-sanningar" förkastandet av den ofta förvrängda, och ibland direkt falska rapporteringen, som karakteriserar den "fria pressen" i alla länder. När Trump proklamerar att, "En stor del av medierna i Washington, D.C., tillsammans med framförallt New York och Los Angeles, talar olyckligtvis inte för folket, utan endast för de särskilda intressen och för det fåtal som drar vinning av ett trasigt system", sätter han fingret på denna sjudande ilska och förbittring. Det är detta som får honom att verka så oåtkomlig.

Olyckligtvis för Trump är fakta envisa saker, som Lenin en gång sade. Trump har inga lösningar på den globala ekonomiska krisen; han kan endast erbjuda skattesänkningar för företag och hota med avgifter på utländska varor, vilket är ett recept för en framtida katastrof. Under tiden leder hans exekutiva beslut, som "Muslim förbudet" och hans anvisning om att börja bygga muren mot Mexiko, bara till att trissa upp den redan febrila stämningen som råder hos folket. Trump kommer till slut att finna sig under attack, inte bara från det misskrediterade etablissemanget, utan även från sina egna led, som blir missnöjda med hans oförmåga att genomföra sitt löjeväckande skryt. I ett sådant tumult kan ett genuint alternativ till galenskapen och korrupsionen som genomsyrar detta system, snabbt byggas. Frågan är bara: Hur?

Ett nytt parti

Vi har gått in i en period där gamla, kraftfulla institutioner världen över störtar ned i kris, allt eftersom de underliggande motsättningarna inom kapitalismen orsakar stora splittringar i den existerande ordningen. Den härskande klassen är inte längre förmögen att regera på samma sätt; ett faktum som bär med sig djupt revolutionära implikationer. Trump personifierar den amerikanska "demokratins" och de "minst ondskefulla", de förtjänt misskrediterade Demokraternas återvändsgränd.

Trump har redan, trots sin kaxighet och det faktum att republikanerna kontrollerar kongressen, lika lite kontroll över situationen som sina motståndare. Det är inte Trump och hans politik som sätter skräck i den amerikanska borgerligheten, utan massornas reaktion; som vi såg en försmak på i den massiva "Kvinnomarschen" i januari. I och med den rådande oordningen i Demokraterna, "de sociala rörelsernas kyrkogård", är det inte alls säkert att en sådan rörelse kan avledas längs de "säkra" kanalerna.

Den gigantiska amerikanska arbetarklassen skulle med lätthet kunna sopa bort både Trump, den "alternativa högern" och hela det ruttna etablissemanget. Detta kommer dock aldrig att hända så länge den är bunden till liberalismen och imperialismen. Kampen mot Trump

markerar början på en ny rörelse som skulle kunna lägga grunden för ett helt nytt samhälle. Denna rörelse behöver ett parti! Organiserade kring ett socialistiskt program i varje bostadsområde, fabrik och på varje campus, skulle de miljontals som förkastar detta ruttna system kunna förändra Amerika, och med det världen. I denna kamp kommer de amerikanska arbetarna att ha stöd från den Internationella Marxistiska Tendensen i USA, Sverige, och resten av världen.

- Ned med Trump!
- Ned med kapitalismen!
- För ett socialistiskt massparti i USA!

Original: [The dilemma facing the US ruling class](#)

Översättning: Jesper Jederlund